

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Ένγηκόσα τέσσαρα και χίλια,
πού θά 'βγούν λαγοί με περαζήλια.

Τών θρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομα—άπ' εσθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Εις γνάθιν φέρομεν παντός εγμούσου τοσέπη
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμίου» άνελλιπή
με την ανάλογον τιμήν κ' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Ίουνίου δωδεκάτη,
φαίνεται πως τρέχει κάτι.

Πενήντα κ' όκτακόσα,
Βουλή βουλευκόσα.

Ύψιθις των τοπικών,
πάνυ πατριωτικών.

Λοιπόν του κράτους ή Βουλή φησίσαιε πολλά
μεγάλα και καλά,
και μ' όλας τας φροντίδας της και μ' όλην της τήν ζέλην
'στης Άπω της Άνατολής προσέχουσα την πόλην.

Μαθούσα πώς παρά τινος Βουλευτικής άγέλης
έπαιε τώρα σφάγιον κ' ό καπετάν Βαγγελία.
'Στό πέλαγος της Μπαρπαριας
κωτάζουσ' Άλγερίνου,
κ' άκούσασα της Κατορίας
τους γούσος και τους θρήνους.

Βλέπουσα πώς μένουσ έξω τὰ δικά μας τὰ Σαντζάκια,
δοσυχία και φοροτόνια 'στών Βουλγάρων τὰ μπατζάκια.
Βλέπουσα πώς μελετάται μέγ' άδικημα και κέρμα.
κ' εις έκαστο των Σερβίων και της Κορυτσας τὸ τρισμα.

'Ασφαλεις βραδυκορούσα προς τὸν δρόμον της ειρήνης,
και μαθούσα προς τοὺς άλλους
μετά λύπησ της μεγάλης
πώς θά 'βγούνη κ' οι Καλέδες Λαγκαδά κ' Αικατερίνης.

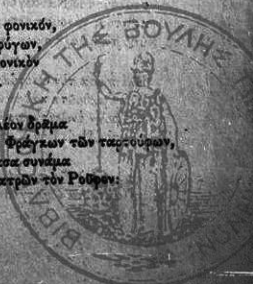
Βλέπουσα γι' αυτά τὰ κακά πώς ό κύριος Ρωμάνος
άνδρικος κ' υπερπράνος
είπε με τὸ τρικαντό του
τὸ μακρὸ και τὸ κοντό του.

Βλέπουσα πώς ό Μανίστρος, ό πιστός του Κόντε βλάφης,
διεμαρτυρήθη τώρα με πικρῶν και γολήν
πρός τὸν Ἴταλον Δετζόρτζην, πρὸς την Πόλην, τὰς Δυνάμεις,
μά και της Θεσσαλονίκης τὸν φιλέλληνα Βαλῆν.

Βλέπουσα πώς ό Μανίστρος, ό τήν γην λυτρῶν τήν δούλην,
ἐξασπίστατε συγγρόνος διαμαρτυρησαιε τούσας
και 'στὸν λήστρονον έκαστου τοῦ Μαρκίου τὸν Ρεπούλην,
δι' αὐτῶν τὸν Περδικάρην δίχως λότρ' άπολυτρόσας.

Προεβλέπουσα τὸ θέγμα, τὸ ἴσον φονικόν,
τὰ πλῆθη τῶν προσήγων,
και κρίνουσα τὸ ζήτημα τὸ Μακεδονικόν
ὡς λίαν καταπέτνον.

Με φρίκην ἀντικρούουσα τὸ φοικαλιόν δράμα
τῶν φαύλων Ἀρχιυδάρηδων, τὸν θράνην τὸν κατορούων,
μά και τὸν Στεφανόπουλον ἀκούσασα σινάμα
νὰ λέγη κατακόκκινος πρὸς τὸν Πατρίν τὸν Ρούφον.

αὐτὰ μόνον· καὶ τὰ λές ἑστῆς Πάτρις τὰ Ταμπάχανα,
ἐφ' ἧ καὶ ἠκούσθησαν πολλὰ κηλίσματα καὶ γάγκνα.

Κι' ἄλλους ἀκούσασα πολλοὺς,
μὲ καὶ τοὺς ῥέκτας Θεσσαλοὺς,
ὅπου τὸ νομοσχέδιον τοῦ στίου ἴστην Βουλὴν
γυροῦσιν νὰ προτάξουν
ὑπὸ τὸν βροντὴν τὸν ρητὸν καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴν
τὸν Κόντε νὰ πατάξουν.

Ἀκούσασα καὶ ῥήματα σταφιδικῶν ρητόρων,
ποῦ θέλουν νὰ προηγηθῇ τὸ τῆς σταφίδος τῶρα
μὲ τὴν σπουδαίαν ἀπειλὴν καὶ τὸν ρητὸν τὸν βροντὴν
κι' αὐτοὶ νὰ φύγουν λέγοντες: ἀντίο Λεωνώρα.

Ἀκούσασα τὸν Θεοδώρη, ποῦ στέκει ἴστὸ καντίνι,
κατὰ Βουλγάρων ἀμυνὰ γενναίαν νὰ προτείνῃ,
πρὸς ταῦτα δὲ συμμάχοντος τοῦ Κόντε τοῦ καϊμένου
κι' ὑπὲρ τὸν μέγαν γέροντα λαμπρῶς ἀμυνομένου.

Κι' ἄλλων λεγόντων πρὸς αὐτοὺς
τοὺς θεοὺ Βουλγαροκτόνους,
τοὺς ἀληθῆς περικλυτοὺς
εἰς τοὺς παρόντας χρόνους:

«Οἱ Μακεδόνες ὅπως πρὶν βρούδασι δὲν τρῶν καὶ λάχανα
κι' αὐτὰς τῆς κούρας ἴπερτε τῆς ἀπάνου ἴστὸ Ταμπάχανα.

Βλέπουσα καὶ τοὺς ψωμαδες πρὸς τὸν Κόντε νὰ σημάωνιν
καὶ ν' ἀρχίζου τῆς μουμούρας
καὶ νὰ λένε πῶς κουλουράκι
δὲν συμφέρει νὰ ζυμῶνουν,
ἐπειδὴ μὲ τὰς τρεγούσας ἴστὸ Ρωμζίκου τιμὰς
ζημιώνεται σπουδαίως καθὲ κύριος ψωμαξ.

Βλέπουσα γὰρ τὸ ψωμα
πῶς καὶ τῶρα πολεμεῖ
πλήρης ρώμης, πλήρης μένουσ
ὁ λαὸς τῆς κούρας,
ὅπου προσκυνεῖ πολλοὺς
δωρεὰν ψωμαζομένους.

Βλέπουσα ἴστην νέαν πεῖναν πῶς ἡ φύλη Βουλγαρὰ
γὰρ φαγί μὲς ἀποστέλλει
τὸ κεράλι τοῦ Βαγγέλου,
τῶν κηπιδῶν μας τὰ ῥάσκα, τῶν δασκάλων τάντερτα.

Μελετῶσα καθ' ἑκάστην καὶ μεσοπύου Ἰουνίου
μετὰ σβένους, μετὰ θάρορος καὶ ψυχῆς ἀρεμμανίου
τὸ κατὰ ἑξῆς καὶ πόντον καταπράσι καὶ συνάξει
στολαὺς τοῦ Ναυάρχου Τήγγο, λεγόμενος τοῦ Κουρούου,
καὶ τοὺς νέους πολέμιους ταπεινῶς καθυποτάσσει
ὑπὸ τὰ κομψὰ σακρινία τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Βλέπουσα τὸν Θεοτόκην καὶ τὴν στάσιν τοῦ μουγοῦ,
πλὴν μαθεύσας καὶ τὴν μάχην τὴν φρικτὴν τοῦ Βαργακοῦ,
καὶ βροντὴν ἐνοτισθεῖσα τῆς κοιλιάδος Ἀδῶ-Τουγκ
καὶ τὸν Πρόεδρον λατρίσκον νὰ σημαίνῃ τάχα τοῦγκα.

Πρὸς ἀδελφῶν παρακίονα καὶ στόνους δένκουρζι,
κι' αὐτὰ τὰ νομοσχέδια πρὸς τὸ περὶν ψφρίζει.

Περὶ τῆς διαθέσεως ὀλίγων κερκλιάν
τοῦ Δήμου τῶν Θεομοτυλῶν νὰ γίνῃ ὄδραγωγέτον
ἴστὸν Μάλον τὸν ταλαίπωρον, τὸν τόσῳ δυσάλεκτον,
ποῦ τὴν παρεβλεψε τὸ εὐν καὶ πρῶτον Ἰπουργέτον.

Περὶ τῆς παρατάσεως ἰσχύος ἐγγυησεως
ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως
ἴστην Ἐταιρείαν τὴν γνωστὴν Ἰαπατὴ καὶ Σκαλιώρα,
ποῦ τὴν παρεβλεπαν κι' αὐτὴν ἀδικίως ἔως τῶρα.

Περὶ διοχετεύσεως ὕδατων κι' εἰς ἐκείνην
τὴν ἐνδοξὸν Βυτίνην.

Περὶ τοῦ πῶς ν' ἀρδεύσωμεν τὸν ἕνα κι' ἄλλον τόπον
κι' ὄδραγωγέτον νὰ γενῇ ἴστὸν Δήμον τῶν Δολοῦπων.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ κάμωμεν τὰς ἐσχέσεις μέλι γάλα
μ' αὐτοὺς, ποῦ κάνοιν πρόθυμοι χατήρια μας μεγάλα,
καὶ νὰ διοχετεύσωμεν εἰς τὸ Μελιγαλέ
ὕδωρ πολὺ καὶ πόσιμον,
τὸ κράτος δὲ πνιγόμενον εἰς ὕδατα πολλὰ
νὰ καταστῇ βιώσιμον.

Περὶ διευθετήσεως χαιμάρων διαφόρων
καὶ περὶ διαθέσεως χρημάτων ἐκ τῶν πόρων
τοῦ δήμου τοῦ περικλυτοῦ τῶν νῦν Ἀρακυνθίων
πρὸς ἀρδεύσιν καὶ ποτισμὸν ἑξῆρον κολοκυνθίων,
κι' ὄδραγωγείου ζηλευτοῦ λαμπρῶν κατασκευῆν
εἰς τὴν κομπολίην Προύδα,
τῶρα ποῦ πέφτεται κ' ὄχρως,
κι' ἔλοι τὴν Τρίτην ἔχασαν καὶ τὴν Παρασκευὴν.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν τρικυνοφύλλον κόνιστρα
πρὸς τὸν Κορράτιν λέγοντες: τρεῖς χαιτρε, λασοῦσασα,
κι' ὄδραγωγέτον νὰ γενῇ σπουδατὸν ἴστὸ Κουλιάνστρα,
κι' ὄδραγωγέτον ἔμοιον ἐκεῖ ἴστὸ Μπαρδιώστικα.

Περὶ τοῦ πῶς πρὸς ἀπακτὴν τὴν κτίειν νὰ κηρύξωμεν
τὴν θαρραλέαν ἀμυνὰν τοῦ γέρου Θεοδώρακη,
καὶ φράξῃ ἀρτεσιανὰ συγγράμους ν' ἀνορύξωμεν
μὲς ἴστὸ χαρίον Ἰσαρι καὶ μὲς ἴστὸ Μαζαράκι.

Περὶ τοῦ πῶς τὸ ρόθρηταν πολέμων ἐπιστίων
νέγη σφόδρα πρόχρημα καθένας πατριώτης,
καὶ ἴστην κολήγγην Ἱερωτά τοῦ Δήμου Ἀσκασιῶν
νὰ συγκατασκευασώμεν ὄδραγωγέτον πρώτος.

Περὶ περιφρουρήσεως τῶν ἱερῶν λιθάρων
μὲ προσηγὴν Κερβέρου,
μὰ καὶ διευθετήσεως τῆς κοίτης τῶν χαιμάρων
τῆς κόμης Πλακυντιέου.

Περὶ σφίξης ἐγκρίσεως τῆς δικῆς διαπάνης
νὰ γίνουσι τῶν χαιμάρων τῆς Πόρτας ἀναγωγέτων,
καὶ ἐπιφρόνως νὰ τὸν περὶν καθὲ τοῦλας νεοπάνης,
καὶ νὰ μὴ λέν παρακίονα τοσπαναρίων στόματα.

Περὶ τοῦ πῶς ν' ἀλείψωμεν μὲ νεφτι τοὺς ἐν τέλει
περιφανεῖς, ἐπιφανεῖς, διαφανεῖς φαστόπικ,
ὅθ μὴν νὰ κλημωροῦσῶμεν νερὸ καὶ τὸ Μπακτιζέλο,
κλεινὸν χαρίον, κλεινὸν ἴστὸν Δήμον Ἀλιερίσκ.

Περὶ τῆς διαθέσεως ποσῶν οφειλομένων
ἐκ χρόνων περασμένων
ἐπὶ τὸν Δήμον τῆς Παμφιλίας,
ἰσχυρὸν εἰς ἀτροφίας,
ὕδρα γαργεῖα νὰ γενουθὶ σὲ μέρη μὲς μεγάλα,
ἦγουν εἰς Δατεραύωνα, Μοράσκιλον, κ' εἰς ἄλλα.

Περὶ τῆς διαθέσεως ὀλίγων κεφαλαίων,
δέκα χιλιάδων δηλαδή καὶ πέντε περιπλέον
τοῦ Δήμου Θέρμου τοῦ γνωστοῦ
καὶ γὰρ τῆς θέρμικης ἑκαστοῦ,
πρὸς γενικὴν ἐπισκευὴν τοῦ νῦν ὑδραγωγείου
τῆς κώμης Παραβάλλου,
ποῦ λέγουσιν ὅτι κ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὁρίοντος Ὑπουργείου
καί κατὰ διαβόλου.

Περὶ τῆς διαθέσεως ὀλίγων κεφαλαίων
τοῦ Δήμου τῶν Ἐρινειδῶν, κοινότης τῶσαν γενεῶν
τὰ μάλ' ἀμφιέων,
πρὸς φρεσὸς ἀνοίξιον καὶ ἐπὶ χωρίον Γρέβα,
καὶ πῶς ν' ἀνοίξωμεν κ' εἰς μὲς ἐπὶ νερὸ μὲς τρύπα.

Περὶ κατασκευαστικῆς δαπάνης οὐ ματαίας
τοῦ Δήμου τῆς Τριταίας,
ὕδρα γαργεῖα νὰ γενουθὶ γὰρ τῶν ἐχθρῶν τὰ μάρτα
ἐπὶ τὸν Γρεβῶν, ἐπὶ τὴν Ρουσκάρη, καὶ μὲς ἐπὶ Ἄλποχθρι,

καὶ μὲ λαγύνηα πῆλινα καὶ στάμναις καὶ κανάτζη
κάθε Σκαρῶφ νὰ βαροῦν γυναικίαις ὑδροφόροι.

Περὶ μελλούσης διδασχῆς, μὰ καὶ παραμυθίας
ἐκάστου Μακεδνός
πῶς ἤρηγορα θὰ ποτισθῶν κ' οἱ Δήμοι Κορινθίας,
Νεμέας, Σικκοῦδος.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ ποτισθῶν τὰ πάρα τὰ Ρωμαίτικα
τῶν χρόνων τῶν ὀραίων,
καὶ πῶς νὰ μεταφερωμεν νερὸ ἐπὶ Τσουκαλιτικῆ
τοῦ Δήμου τῶν Πατρίων.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ γλιψώμε τῆς ἀδειας μὲς τσουκαλις
καὶ νὰ γειμώμε νερὸ τῆς ἀδειας μὲς καυκαλις,
καὶ μὲ μικρὸν κεφάλαιον τοῦ Δήμου τῆς Λαρυμνίς
ὕδρα γαργεῖα νὰ γενουθὶ ἐν ἔσκασι κ' ἐν ὕμνοις
καὶ ἐπὶ Μαρσίνου τὸ χωρὶ, ἐπὶ Λούτσι, ἐπὶ Τραγάνη,
καὶ νὰ γενῆ Δεξαμενὴ καὶ κολιχὰ φαγάνη.

Περὶ ρευστοποιήσεως ἐκάστης σπηλιῶνος
καὶ διαθέσεως λεπτῶν τοῦ Δήμου Φαρκαδῶνος
ὕδρα γαργεῖα νὰ γενουθὶ ἐπὶ Τσιότι, ἐπὶ Τσιτοῦλι,
καὶ νὰ ληθῆ κόσμος προσκυνοῦν
τὸν Κόντε τῶν Ἀδριανῶν
μὲ ταμπούρα, μὲ πιπίττα, σουραῦλι καὶ ντικούλι.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν εἰς χρόνους ἐπαράτους ἀπὸ τῆν ἴθειν Νεραντζικῆς νερό και ἴστην Μαγουλάν, διοχετεύοντες μ' αὐτὸ πρὸς τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους τῆς Ρωμηοσύνης τῆς ἐντὸς τὴν τόσην ἀναγοῦλαν.

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

Τοιαῦτα νομοσχέδια και τόσα ἐψήφισε και ἔδωκε τὸν Μιχαλοῦ, κί ἠκούσθη τάδε λέγουσα κί ἡ γλώσσα τοῦ ἀσχρο-Φασουλῆ τοῦ νερούλου.

Σὲ χαίρω και σήμεραν, Βουλή, μήτηρ ὄδραγωγείων νερούλη και νεροκοικιῶν κεφαλῆ, τὰ πάντα πρὸς θριάμβους ἐτοιμάσασα, δικαίως θαυμασθεῖται και θαυμάσασα και τοὺς Ρωμηοὺς ἐν ἕδασι κρεμάσασα.

Ἐσὺ τοὺς τρωϊνοὺς ἀστακομάχους προσημένους τοὺς ἀνέδειξες βασιλέους. Ὡ πότνια, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ σὺ πότιζες και πρήσας μὲ νερό κί ἔμένα και τὸν κάθε συμπολίτη μου, κί ὄδραγωγιστὸν κάνε και ἴσὸ σπῆτι μου.

Εἶπεν αὐτὰ γουνοπετῆς ὁ ἐξέλιος ἀνορηπτής, και στρέψας πρὸς τὸν Περικλή, ποῦ ἴσῃνας μπαστοῦνι, ἐρώναξε: σαποῦνι γιὰ σκοῦρα ροῦχα, βρε παιδιῆ, γιὰ πιάττα, γιὰ πατώματα, γιὰ νεροῦτες, γιὰ Ρωμηοὺς, γιὰ βουλευτάς, γιὰ κόμιστάς.

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

Κάθε νότα παραιτοῦμε, κάθε λόγο, κάθε βῆμα, γιὰ τὰ Σέρβια πετοῦμε και τῆς Κορυτῆς τὸ τμήμα.

Παραίτοῦμε σοῦφρα φέρτα, κάθε μὰς παροῦσμὸ, τὴν σταρῖκα, τὸ σιτάρι, τὸν προῦπολογισμὸ, και φοροῦμε τὴν ρεῖα, μὲ περοῦμια και σιλάχι, ἴστη λιγνὴ φιλῆ μας μισθ.... τίμα, Βουλγαροὶ και Βλαχοὶ.

Ἄμυνα ὁ Θεοδωράκης κράζει ἴσους ἐπιδρωμεῖς, κί ἂν αὐτὸς τὴν θέλη πάντε, δέκα τὴν ζήτοῦμ' ἔμας. Ἄμυνα κατὰ Βουλγαροὺς, ἄμυνα κατὰ Μαγυροὺς, ἴταλὸν και φίλων γιάρων και προπαγαγῶν και φιλῶν μὲ τὰ τέλη μπακαλιάρων, φακεριῶν, ραγιῶν και φάρων.

Ἄδω διπλωμάττα τρέχα, Κόντε Θεοτόκη τράβα ἐκεῖ πέρα, ποῦ βροντοῦσε τὸ τουφεκί τοῦ Βλαχάδα.

Ἐπ' ἀλησμόνητα βουὰ μας βγαίνουμε σταυρατοῖ.... πῶμα τὰ παρῶνά μας νὰ τὰ ποῦμε ἴσὸν Κατῆ.

Ἐγε γιὰ, Λέβιδη, Στάη, τόση κίκαμα τοῦ Βουδοῦρη, πῶμα στῆς ἴψηλας ραχούλιας γιὰ νὰ κιάσῃμε ταμποῦρι, νὰ γενοῦμε τοῦ Ἀσπώρτζη τοῦ μακαροῦν ταμποῦρι.

ἴσως λίγο νὰ ἴτραποῦνε σάν ἴδουιν μεγάλα τζάκια, και σκυφοῖ μὰς προσκυνήσουν και σκληρὰ δὲν λημονήσουν τὰ δικά μας τὰ Σαντζάκια.

Παραίτοῦμε τῆς Ἑλλάς μας, παραίτοῦμε τῆς Κορδοῖας, πῶμα ἴστη Μακεδονία και ὠρωτὸν ὁ Μακεδόνες πῶς ἐγένικε ταμποῦρι και κορπιῖνι τοῦ Κορρηῆτη κί ἕνα φρεῖ τὸ μεγάλο τρικαντὸ τοῦ διπλωμάττα.

Γιὰ σου, τζόγκα μας Βουλή, σταριδάδες, Θεσσαλοὶ. Μοναχῆ σου τί θὰ κάνης; γι' ἀπαρτίαις μὴ μὰς σκάνης, μὴν ποτίζης μὲ φαμάκια ντιστεγικά φουστανελάδες..... φεύγομε γιὰ τὰ Σαντζάκια, φεύγομε γιὰ τοὺς Καζάδες.

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

Ἐξέλιος καλαμαρῆς εὐχαριστεῖ μετὰ χαρῆς τὸν Ὄθωνα Ρουσόπουλον τὸν τῆς Ἀκαδημίας, ποῦ μετ' ἀγάπης ἀληθῆς και τόσης προθυμίας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἴσπευσε μὲ λίραν νὰ χουσῶρη τὴν λίραν τὴν Φασούλιον, ὅπου τὸ Κοινοβούλιον εἴκοσι χρόνους συνεχῆς ποθεῖ ἴ ἀποθῶρη.

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

**Ἐπιτομή
Ἐπιτομή
Ἐπιτομή**

Ἐ Ρωμηοὺς μὲ πόδα ραῖνει τὸ νεόνυμν Ἐυγάρι, τὸν Ἄλεκο τὴν Χαρῆμη, ζήλεμμένο πικληκαῖρι, και τὴν ἄμορρη κυρά του, τοῦ Ταυβάκου θυγατέρα, ποῦλθαν κί ἔμειναν γιὰ λίγο ἴστας Ἀθήνας ἔδω πέρα. Και τοὺς εὐχεται νὰ βλέπου ἴστη φιλῆ των τὴν χαρὰ, τὴν ἀγάπην, τὴν ἰγεία, και τὸν μίσσημα τὸν παρὰ.

Ἐ Σόλλογος πρὸς ἐκδοσὴν βιβλίου ἀρελίμων ἐξέδωκε περικαλλῆς τεῦχος ἐκ τῶν δοκιμῶν, τῆς Σουηθίας δηλαδὴ προσφάτου ἐντυπώσεως, Δέλτα Βικέλα συγγραπῆ μ' εὐφραδειαν και γνώσεσι.

Τὸ ἘΨάρευμα πρὸς τοῦτοῦς ἔδωκε ἀρελίμων τοῦ Γεωργίου τοῦ Δροσίτη, ποῦναι φαρὰ μεγάλος, μὲ νέαν ἔργαλειον κί ἄλλων ἐκείνων πλοῦτον πρὸς διδασχὴν φεράδων, ἀλλὰ και μὴ τοιοῦτον.